

OPBOUW

WEEKBLAD TOT OPBOUW VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

uitgave van de gereformeerde persvereniging opbouw

Zwaarden omsmeden tot ploegscharen

Jesaja 2, 4

„Dan zullen zij hun zwaarden omsmeden tot ploegscharen...”. Een woord uit de Schrift dat wereldwijd bekendheid heeft gekregen: niet alleen in het westen, waar sommige vredesbewegingen het in hun vaandel hebben geschreven, maar ook in de landen van het Oostblok. Merkwaardig genoeg is het de Sowjet Unie geweest die, jaren geleden al, aan de Verenigde Naties in New York een standbeeld heeft aangeboden, dat een man voorstelt die een zwaard omsmeedt tot een ploegschaar. Een feit dat hernieuwd onder onze aandacht is gekomen, toen de kerkelijke vredesbeweging in de D.D.R. - tegen de zin van de autoriteiten overigens - juist dit beeld adopteerde als haar kenteken.

Mede door de grote verspreiding die deze zinsnede uit Jesaja 2 gekregen heeft, is dit profetische woord tot een leus geworden. Zowel gelovigen als verklaarde atheïsten menen zich ervan te kunnen bedienen. Reden is over om het te iken aan de tekst van de profetie zelf.

Jesaja 2, 4 is een zinsnede uit „het woord dat Jesaja, de zoon van Amoz, geschouwd heeft aangaande Juda en Jeruzalem” (2, 1) en maakt dus deel uit van een visioen. Wat heeft de HERE aan de profeet in dit gezicht getoond? Alle volken der wereld trekken op naar Jeruzalem, naar de tempelberg, waar God zijn naam heeft doen wonen onder de mensen. Onderling sporen ze elkaar aan: „Komt, laten wij opgaan naar de berg des HEREN, naar het huis van de God van Jakob, opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen. Want”, zo belijden zij, „uit Sion zal de tora uitgaan en het woord des HEREN uit Jeruzalem” (2, 3). Zo zal het geschieden „in het laatst der dagen” (2, 2).

Op het eerste gezicht verschaft dit visioen ons een wel heel optimis-

DOOR
A. M. VAN LEEUWEN
VLAARDINGEN

tische kijk op het gedrag van de (heiden)volken in de eindtijd. Spontaan schijnen ze zich te zullen bekeren tot de God van Israël. Hoe moeten wij dat verstaan? In de eerste plaats dienen we er mee te rekenen dat dit visioen niet het enige is in de Schrift dat spreekt over het optrekken van de volken naar Jeruzalem. Het beeld dat we ons daarvan mogen vormen wordt pas enigszins volledig, wanneer we ook andere plaatsen raadplegen. Zo lezen wij bijvoorbeeld in Zach. 8, 22: „Ja, vele natiën en machtige volken zullen komen om de HERE der heerscharen te Jeruzalem te zoeken en de gunst des HEREN af te smeken”; en in Openb. 15, 4: „Want alle volken zullen komen en zullen voor U neervallen in aanbidding, omdat uw gerichten openbaar zijn geworden”. Uit deze Schriftplaatsen blijkt dat er bij het optrekken naar Jeruzalem geen sprake kan zijn

van een spontane bekering: als gevolg van Gods gerichten komen de volken naar de tempel om de HERE te smeken om genade. Op hun eigen wegen hebben zij zich vastgelopen: dáárom wenden zij zich tot God in Sion.

Dat er over het motief om op te trekken in Jesaja 2 nauwelijks iets gezegd wordt, valt te verklaren uit de geheel eigen functie die dit visioen in het kader van de prediking van Jesaja heeft. Dit gezicht vormt namelijk de inleiding op de oordeelsaankondiging aan het adres van Juda (2, 6-22). Doelbewust confronteert de profeet het volk van God, dat flirt met het heidenendom (2, 6-9) en dat de tora van de HERE links laten liggen, met de volken, die in het laatst der dagen zullen sméken om diezelfde tora.

Zo komen wij, Schrift met Schrift vergelijkend, tot de conclusie, dat we in het visioen van Jesaja 2 te maken hebben met de volken die het geloof in zichzelf hebben moeten opgeven. Zó verschijnen zij voor God in Sion.

Hiermee is het visioen ten einde, ben je geneigd te denken: de volken zijn nu waar ze wezen moeten. Toch is dat niet het geval. Als de volken rond Jeruzalem verzameld zijn, neemt de HERE plaats op de rechterstoel. Hij daagt de volken voor het gericht. Voordat zij toegang krijgen tot zijn Huis moeten de natiën eerst door het oordeel heen. En God zal richten tussen volk en volk. Hij zal recht spreken tussen rijke en arme landen, tussen linkse en rechtse dictaturen, tussen oliestaten en ontwikkelingslanden, tussen Navo en Warchaupact. En in dat gericht gaat Hij alles rechtzetten. Alles wat scheef gegroeid was, al het onrecht dat zich ongestoord scheen voort te planten, alle verwrongenheid: de HERE gaat het eens en voorgoed rechtzetten.

En „dàn zullen zij hun zwaarden omsmeden tot ploegscharen...”. Dàn. Zó luidt de belofte, die de volken geldt die door het gericht zijn hééngegaan. En wie deze orde - eerst het gericht en dàn de vre-

Inhoud

- 1 Ds A. M. van Leeuwen,
Zwaarden omsmeden tot
ploegscharen
- 2 Dr B. Goudzwaard,
Christelijke hoop in de wereld
van nu
- 3 Register „Opbouw” 26e jrg.
1982

de - niet respecteert, die is bezig het visioen van Jesaja te vertekenen.

We komen terug op het standbeeld dat de Sowjet Unie eens geschonken heeft aan de Verenigde Naties: een man die, met inzet van al zijn kracht, een zwaard omsmeedt tot een ploegijzer. In het licht van het gezicht van Jeseja blijkt dit beeldhouwwerk een leugen te zijn; een karikatuur van wat de HERE aan de profeet heeft getoond. Daar is een man neergezet, met vierkante schouders en gespierde armen, die een karwei staat te klaren. Een man die daar de wapens de wereld uit staat te helpen: louter op eigen kracht. Onthullend hoe in dit beeld tastbaar wordt hoe de mens die God aan de kant heeft gezet - hij leeft in oost en west - zich aan de profetie vergrijpt.

Jesaja heeft iets geheel anders gezien. Niet de supermens, maar de volken die onder het gericht zijn doorgedaan, zij zullen hun zwaarden omsmeden tot ploegscharen en hun speren tot snoeimessen. De volken die gebogen hebben onder het recht van de HERE der heerscharen. De volken die ten einde raad hun geloof in de mens hebben moeten prijsgeven en ten slotte enkel nog maar kunnen smeken: God van Jakob, leer ons úw wegen.

Christelijke hoop in de wereld van nu

Op vrijdag 10 juni j.l. werd in de Geertekerk in Utrecht een nationale dienst gehouden van gebed en verootmoediging. Ter inleiding en voorafgaande aan die dienst werd door dr B. Goudzwaard een toespraak gehouden over de christelijke hoop in de wereld van nu, die we in zijn geheel overnemen.

Wanneer U om U heen ziet, hier in de Geertekerk, overvalt U wellicht een gevoel van verbazing. Want het is helemaal niet zo vanzelfsprekend hier bijeen te zijn als een op het oog volstrekt willekeurige groep van mensen, uit de meest uiteenlopende plaatsen in ons land en met een bonte verscheidenheid van achtergronden. Daar zit iets van dwaasheid in, want we kennen elkaar niet of nauwelijks. En het lijkt allemaal nog dwazer te worden, wanneer we ons afvragen wat nu eigenlijk het karakter is van ons samen-zijn. Is dit een soort politieke bijeenkomst, van mensen die gezamenlijk iets op touw willen zetten? Nee dat is het zeker niet - ook al zijn we met elkaar onder de indruk van de politieke en ook maatschappelijke nood in ons land en in de wereld, en al weten we dat die nood ook een zaak van geloof en gebed kan zijn. Is het dan misschien een kerkelijke bijeenkomst? Opnieuw: eigenlijk niet. Want zoals we hier zitten, zijn we over tal van kerken en bewegingen verstrooid, als een toonbeeld van de verdeeldheid van de christenheid. En er is óók niet een bepaalde kerk of een raad van kerken, die ons hier samengeroepen heeft. Of is dit wellicht een soort nationale of volksbijeenkomst? In zekere zin wel - want de moeite van ons volk, economisch, zedelijk en sociaal, heeft ons diep geraakt, en we voelen ons allen ook aan dit Nederlandse volk verbonden. Maar aan de andere kant kun je het bijeenkomen van een paar honderd mensen toch onmogelijk een nationale manifestatie noemen. Wie weten er nu in ons land, dat we hier tesamen zijn in het hart van Nederland, en in een van de oudste kerkgebouwen die Utrecht kent? Toch vrijwel niemand immers.

Maar als dit geen echt kerkelijke bijeenkomst is, en geen politieke, en geen typisch nationale, terwijl het toch ook met al die dingen nauw te maken heeft, - wat willen we hier dan eigenlijk tesamen? Het lijkt dan net, alsof we met elkaar grondig in verlegenheid zijn. Het is dan net, alsof onze bestaande wegen van omgaan met elkaar, in de kerk en in de maatschappij, in ons volk en in de po-

DOOR B. GOUDZWAARD OEGSTGEEST

litiek, tot op zekere hoogte aan het doodlopen zijn - of althans ontoereikend zijn om de grote problemen van onze tijd nog echt aan te kunnen. Alsof we aan het eind gekomen zijn van een weg, en zelf niet meer goed weten hoe we verder kunnen.

En misschien raakt dat nu juist nog het meest de kern van ons samen-zijn hier, in deze op het oog zo dwaze ontmoeting. Het is alsof we met elkaar in een polderlandschap staan. Aan de ene kant van het landschap schijnt nog de zon, en zingen de vogels, en ligt er nog vrede over de weiden. Dat is het deel van ons leven dat ons ook vandaag nog echt blij en dankbaar kan maken. We leven nog in vrijheid, hebben te eten en te drinken, en een huis om naar terug te gaan - gaven van Gods goedheid. Maar aan de andere kant zijn er de tekenen van een snel naderend onweer. De wind steekt op, en een deel van het landschap is al in het duister gehuld. In die donderkoppen is de dreiging verscholen van een mogelijk losbrandend allesvernietigend wapengeweld. Maar ook het duister van de snel om zich heen grijpende honger in de derde wereld, en van de oprukkende werkloosheid binnen onze grenzen. We zien de dreiging van een groeiende geweldspiraal in Zuid-Afrika, van wraakacties over en weer, maar ook in ons eigen westen de komst van een steeds killer en harder wordende samenleving. Een samenleving, waarin mensen en groepen allereerst vechten voor zichzelf, ook wanneer het vragen van leven en dood betreft. Een samenleving ook, die zich steeds meer torenhoog verheft in technische macht en wetenschappelijk kunnen, maar waarin mensen zich eenzaam voelen en arm temidden van hun welvaart; onzeker over de experimenten die met hen worden uitgehaald; een machtige samenleving met miljoenen machtelozen, die bang zijn wanneer ze de straat opmoeten.

Natuurlijk kun je in zo'n tijd je ook omdraaien, en alleen kijken naar de lichte kant van het landschap, en je wijs maken dat die andere, dreigende kant niet bestaat. Of je wijsmaken dat er voor alles toch nog wel oplossingen te vinden zijn, wanneer we maar wat meer vertrouwen hebben in de politieke leiders, in de wetenschappelijke experts, in de knappe koppen op het gebied van de techniek en de economie. Dan kan de economische groei ons opnieuw leiden naar de grazige weiden, waarin ons niets ontbreekt, en waarin de stok van de techniek en de staf van de wetenschap bij ons zijn om ons te vertroosten. Maar wat arm, wat innerlijk leeg en dwaas en idealistisch is dat geloof intussen geworden! Want zijn er een groot deel van onze grote problemen niet juist door dat eindeloze vertrouwen in onze eigen vooruitgang ontstaan? Vind je bij computers soms redding, en brengen robot-armen troost? En zullen mensen inderdaad beter worden, wanneer we de wetenschap toelaten met de menselijke erfelijke eigenschappen te experimenteren? En komt de vrede nader, echt nader, wanneer we de ruimte bevuilen met de uitwerpselen van de moderne wapentechniek, en zelfs de maan en de kunststerren in de wapenwedloop betrekken? Dat is toch de dwaasheid gekroond? Inderdaad: we kronen onze eigen wetenschappelijke en technische dwaasheden. En daarom falen ook vrijwel alle geijkte oplossingen, en zitten de serieuze politici en wetenschappers met de handen in het haar. De wegen van de onbelemmerde vooruitgang, waarop we zo lang vertrouwd hebben, hebben ons nu doen belanden in een modderig moeras, waarin onze wielen doldraaien.

En tegen die achtergrond krijgt ons samenzijn hier en nu ook tekening en relief. Naar alle gebruikelijke maatstaven die we kennen is ons bijeenzijn hier een dwaze en hulpeloze ontmoeting. Maar daarin schuilt hier en nu juist een wezenlijke en diepe zin. Want zoals wij hier bijeen zijn, is dat hulpeloos bijeenkomen al een soort belijdenis in zichzelf. We zijn inderdaad aan het eind van veel van onze wegen gekomen. Maar wij willen daar ook niet omhéén. Want wanneer mensen en ook ons eigen volk zo vastloopt, schuilt daar schuld in. De schuld van de eigengereidheid, de schuld ook van het dienen van vreemde goden, van het vertrouwen op het maaksel van onze eigen handen. We maken deel uit van een volk en een cultuur, waarin wij mensen geen maat hebben gehouden in het zelfzuchtig bouwen tot aan de

hemel, en onder het gewicht van ons torenhoge Babel lijdt nu de natuur, lijden de dieren, en worden tomeloze lasten aan de armste volken van deze wereld opgelegd. We wisten het immers allemaal zo goed? Maar nu komt het lijden ook naar ons toe - naar ons, die anderen zelf soms zo mateloos laten lijden.

Onze tijd heeft daarom veel weg van de tijd waarin de profeet Hosea leefde. Dat was de tijd waarin de God van Israël de wegen waarop zijn volk Israël zich eigenmachtig en zelfgenoegzaam had begeven, ging afsluiten, één voor één; geen ontsnappingsroute bleef er over. Maar Hij deed dat toen wel met een duidelijke bedoeling. Namelijk om zijn eigenwijze volk er de ogen voor te openen dat er nog één weg openstond, een weg die geen mens uit zichzelf ooit zal verzinnen: namelijk de weg naar boven, die via Hem loopt, en waardoor zelfs het dal van het ongeluk (Achor), kan worden tot een deur van Hoop (Hosea 2:14). Zou die weg, die onmogelijke weg, ook voor ons nog openstaan? Een deur van hoop, precies op de plaats van onheil en dreigende vernietiging?

Het woord „hoop” is gevallen. Maar is het wel reëel? Want we hebben het hier niet alleen over afzonderlijke personen, maar over een gehele samenleving waarin wij leven en verkeren. En het gaat niet alleen om geestelijke nood, maar ook om heel concrete materiële ellende, en over lichamelijke honger en pijn en angst. Over de nood van de derde wereld, en de schrik voor een tomeloze bewapening. Het nihilisme dat zelf over het van God gegeven leven wil beschikken zit tot in de wortels van onze samenleving, en niet minder het materialisme, het

vervolg op pagina 7 ➡

Redactie

Ir. A. W. Biersteker
T. Hoekstra
Drs. H. de Jong
Drs P. J. van Kampen
Mr. dr. J. Meulink
D. W. L. Milo
Ds. E. R. Postma
Drs. W. G. Rietkerk

Adres van de Redactie:

Ds. K. Muller, Dovenetel 45,
8446 SH Heerenveen
Tel. 05130-20476

Kerknieuws / Uit breder kring

M. J. F. van der Wal
Brugakker 60-17
3704 RA Zeist
Tel. 03404-61525

Wees blij te allen tijde!

Naar Filippenzen 4 : 4-9

*Wees blij te allen tijde,
verheugt u in de Heer!
De Here is nabij u
en spoedig keert Hij weer!
Laat iedereen het merken
dat Christus in u woont,
dat u in woord en werken
zijn vriendelijkheid betoont.*

*Wees niet bezorgd, maar blijde:
de Here zorgt voor u.
Laat niet door vrees u leiden,
want Hij staat borg voor u.
En mocht u iets ontbreken,
klaag aan de Heer uw nood
met bidden en met smeken,
maak zijn genade groot.*

*Dank God te allen tijde,
verwacht het uit zijn hand:
dan zal zijn milde vrede
- te hoog voor uw verstand -
uw hart en uw gedachten
behoeden in uw Heer.
Wie op de Here wachten
verblijdt Hij keer op keer.*

*Voorts, broeders, al wat waardig,
wat waar en zuiver is,
beminlijk, rechtvaardig,
en wat welluidend is,
en al wat u geleerd is:
doe dat en leef daarbij, -
en God, de God des vredes,
zal altijd met u zijn.*

Joop Klein

Melodie:

„Ist Gott für mich, so trete“
(Liedboek 90)

sexisme, en het racisme. Is het niet overspannen, ja zelfs gevaarlijk, om de hoop op een keer in al die afschuwelijke problemen te verbinden met het Evangelie en het vaste profetenwoord? Mensen kunnen zich misschien bekeren, maar een volk?

Dat is een ontzaglijk belangrijke vraag, en ze raakt ook het hart van ons samenzijn. We weten allen uit de geschiedenis, hoe lichtvaardig soms christenen gegrepen hebben naar het afdwingen van een soort nieuwe hemel op deze aarde, naar een genezing van al hun ziekten, en met het gelijkstellen van hun eigen dromen met de wil van God. En hoe ze ook kolonies hebben gesticht waar eeuwige vrede zou heersen, maar die uitliepen op onderling gekraak. En we hebben daarvan geleerd, zoals dat heet. Maar hebben we er niet teveel uit geleerd? Want om die inderdaad gevaarlijke misvattingen te voorkomen - ik kom er zodadelijk nog op terug -

zijn we zelfs zover gegaan, dat we ons geloof toch maar liever betrekken op de hemel dan op de aarde, en dat we ons goeddeels hebben afgewend nog in wonderen te geloven. Om ons geloof niet te veel op de tocht te zetten, laten we woorden als zonde en bevrijding vrijwel alleen op ons persoonlijk leven slaan, en zelden of nooit op dat van volken of samenlevingen; en als het even kan, op zogenaamd geestelijke dingen, en niet op het alledaagse leven om ons heen. Zo hebben we ook onszelf aangeleerd, dat de wet van God er is voor de Joden, maar dat voor ons alleen het Evangelie geldt. Maar is het geloof, dat we op deze manier hebben overgehouden, niet tegelijkertijd een bijzonder schriel geloof geworden? Ik denk van wel. Misschien mag ik het zo zeggen: we hebben als christenen nauwelijks besef meer, zoals we nu leven en denken, van alle schatten die we in Christus hebben. We proberen het te stellen met alleen een stukje daarvan, een selectie daaruit. En daarom is de ontmoeting met de groeiende nood van onze tijd allereerst een ontmoeting met onszelf - met de manier, waarop wij zelf ons geloof vaak gekortwiek hebben, en waarop we ons tevreden stellen met een vaak vleugellam geslagen woord.

Daarom is dit moment op deze dag ook het juiste ogenblik om onze confessie, onze band met de levende Heer, in eigen woorden te vernieuwen. Ik zal dat doen in de ik-vorm, maar ik hoop dat U het in de wij-vorm mij van harte kunt en wilt na-zeggen.

Ik geloof, wij geloven, dat de Here een Almachtig God is die leeft, die staat als een Man voor zijn Woord; en ook nu en hier handelend kan ingrijpen. Hij is het, die door Zijn Zoon en door de profeten aan ons beloften heeft gedaan waarvoor Hij ook nu nog instaat, wanneer wij maar de wegen willen gaan van echte vrede, van duurzaam recht, en een oprechte liefde voor Hem en onze naaste.

Ook vertrouw ik, vertrouwen wij, dat deze aarde, die Hij gemaakt heeft en waarop het kruis van zijn eigen Zoon heeft gestaan, niet zal voorbijgaan dan op Zijn woord, en niet zal voorbijgaan op het woord van mensen, die in hun groothedswaan de nucleaire drukknoppen in hun bereik hebben.

Ik geloof, wij geloven, dat het Kruis en de Opstanding van onze Heer Jezus Christus een veel grotere en diepere betekenis hebben dan alleen voor ons persoonlijk leven en onze persoonlijke verlossing. Hij is de Heer die alle volken van de aarde bezit, en hen

ook als volken niet onschuldig houdt in wat ze doen, en ze bij Zijn terugkeer naar de aarde verantwoording zal eisen wat zij met hun gaven en talenten gedaan hebben. Ik belijd, wij belijden, dat Hij ook de volken, en ook ons volk richt in de weg van Zijn oordelen en in de kwalen die wij over onszelf heenhalen, maar ook dat Hijzelf de weg van de ontcoming is, wanneer wij ons maar willen omkeren naar Zijn wil.

Ik geloof, wij geloven in de Geest van God die wonderen doet, en zelfs het hart van een volk als het onze in één dag kan bekeren. Wij weten dat Hij sterker is dan al de macht en al het geweld van deze wereld, en de scheidsmuren tussen zwart en blank, jood en christen kan afbreken en slechten door de éne Naam, die ons onder de Hemel gegeven is. Hij is ook de Heer die ons als volk onze schuld indachtig maakt en vergeven kan: de schuld die wij ook als natie hebben tegenover de zwarten, die wij als slaven verkocht hebben, tegenover de Joden die we de toegang tot ons land weigerden, tegenover de Indiërs die wij misbruikt hebben, tegenover de Oostduitse en Russische moeders die wij door onze aanvalswapenen in schrik gevangen houden. Hij is de Geest die ons het leven leert achten, en ook ons bevrijden kan van alle goden, waarvoor wij zelf in onze dwaasheid geknield hebben, en waardoor wij in een valstrik zijn geraakt. Hij is het ook, die ons doet zingen in de nacht, en daarin Zelf het Licht van de morgen is.

Ik hoop dat U begrijpt waarom ik dit alles op deze plaats en op dit uur, bij het begin van de Sabbath, zo in uw midden leg. Wanneer het gaat om het zoeken van de weg die wij zijn kwijtgeraakt, de weg naar omhoog waarvan de profeet spreekt, moeten we eerst onszelf laten richten; rechtzetten wat is scheefgegroeid, ook en juist als christenen die misschien door de wol van de vroomheid geverfd zijn. Anders zien wij, net als het knechtje van de profeet Eliza, wel allemaal wapens en strijdwapens om ons heen, maar blijven onze ogen gesloten voor de legers van de Heer, die tien maal tienduizend keer zo sterk zijn als

Administratie

Administratie-adres:

Kon. Wilhelminalaan 38
3956 TD Leersum
Tel. 03434-54288

Abonnementen:

Het aanvragen of opzeggen van abonnementen: uitsluitend bij de administratie. Abonnementen kunnen ieder moment ingaan, doch slechts per 31 december eindigen. Opzeggen uiterlijk tot 15 nov.

Abonnementsprijs:

f 42,— per jaar of f 22,— per halfjaar.
Buitenland f 50,— per jaar of f 65,— per luchtpost.
Gironr. 404945 t.n.v.
Geref. Persver. Opbouw,
Brabantlaan 122
2101 SK Heemstede
Tel. 023-285825

Advertentieprijs:

40 ct per mm.
familieberichten 35 ct p. mm.
Advertenties inzenden tot
dinsdagmorgen 10.00 uur.

Advertenties en druk:

Drukkerij „Steenbergen“
Nooitgedacht 3
3701 AL Zeist
Tel. 03404-22452

alle kernraketten die er op deze aarde bij elkaar staan.

Maar de vraag, die ik al eerder heb gesteld, blijft tussen ons in hangen: Mogen, kunnen wij daarop nu wel een beroep doen? Is de hoop wel reëel er een voor heel ons volk, of praat ik hier over een hersenschim? En die weg naar omhoog - wat zou die ooit kunnen inhouden? Keert die weg omhoog wel ooit weer naar de aarde terug? Over die vragen zou ik nu aan het slot van mijn bijdrage in het kort iets willen zeggen.

In de eerste plaats: Nee, niet door óns toedoen kan een volk of een wereld worden gered, of een kapotte wereld worden genezen. We weten allen, dat de totale genezing van deze wereld niet ons werk is, en dat pas bij de terugkeer van de Heer alle ziekten en alle vormen van geweld van de aardbodem zullen verdwijnen. En dat geldt zowel voor ons persoonlijk, als voor ons volksleven. Maar

Zoudt u gelukkig getrouwd willen zijn?

Bel of schrijf naar het

„Christelijk Huwelijksbureau“

POSTBUS 8 — 7450 AA HOLTEN

TEL. 05483 - 3277

Opbouw tijdens de vakanties

Opbouw zal niet verschijnen op 22 en 29 juli, en 12 aug.

De kopij voor het nummer van 5 augustus dient uiterlijk 12 juli bij de sekretaris van de redactie of - indien bestemd voor de rubriek „Kerknieuws” - bij de heer v. d. Wal te zijn

De redactie

wat wel vaststaat als een huis, is, dat er beloften van God de Heer gelden voor mensen en volken van een *begin* van genezing, van een *wézenlijk stuk* herstel; nl. wanneer zij een begin maken met een echt rekenen met zijn weg en zijn wet. En daar gaat het om, hier en nu. En op die beloften mogen we wel degelijk in al ons vastgelopen zijn een beroep doen, op Hem als de Eeuwige.

In de tweede plaats dit: de weg naar omhoog is er niet een, die in de ijle vervliegt, maar naar deze aarde, deze wereld terugkeert, zoals ook een regenboog dat doet. Om dat duidelijk te maken, zou ik twee symbolen tegenover elkaar willen plaatsen: het symbool van de boog, en dat van de rechte lijn. De rechte lijn, die staat voor de logica, de denktrant, van de moderne wetenschappers en de moderne politici. Het is de denktrant, die de kortste verbinding zoekt tussen twee punten. Het is die denktrant die ons leert, dat als je meer veiligheid wilt, dat je dan meer wapens moet hebben; dat als je meer ziekten hebt, er ook meer geneesmiddelen nodig zijn; dat als er werkloosheid is, meer geproduceerd moet worden; en dat, als je het zelf economisch slechter hebt, op de hulp aan de arme landen kort. Die weg, die logica van de rechte lijn is het, die ons heeft doen vastlopen. Want door die denktrant en handelingswijze stikken we nu in de wapens, produceren we tegen de klippen op, zijn we overvoerd geraakt met geneesmiddelen en bestrijdingsmiddelen, bezwijken de armste landen onder de schuldenlasten, en loopt onze eigen economie naar een financieel bankroet. Maar er is ook een andere weg, een weg die zo moeilijk te gaan is, omdat ze - net zoals een boog - ons aanvankelijk alleen van het beoogde doel lijkt af te voeren. Bij die weg hoort als het ware het omgekeerde gedragspatroon. Daarom is het

ook de weg van de navolging. Het geheim ervan ligt besloten in het Evangelie zelf, dat zegt dat het zaliger is, dat het meer het geluk dient, om te geven dan om te ontvangen; en dat datgene waarnaar de volken van de wereld jagen - geluk en veiligheid - valt onder de regel, dat we eerst het Koninkrijk moeten zoeken en zijn gerechtigheid, en al het overige ons zal worden toegeworpen. Die weg zegt ons, dat als we in het wapengeweld vastlopen, de vrede moeten zoeken door het omsmeden van zwaarden in ploegscharen; dat als we meer werk willen, eerst goede rentmeesters over de natuur moeten leren te zijn en zorg moeten dragen voor onze naaste; dat, als hier de staatschuld oploopt, we voorrang hebben te geven aan de kwietschelding van de schulden aan de allerarmste volken die er nu onder bezwijken. Want in hun vrede zal ook onze vrede gelegen zijn. De weg van de boog is, dat wrekend tegengeweld niet helpt, maar we onze tegenstanders hebben te ontwapenen door te doen wat ze juist *niet* verwachten; dat, als we geluk willen kennen, we dat eerder hebben te zoeken in het ons verzadigd weten dan in het steeds meer eisen. Er is een thora van de Heer, ook en juist voor de volkeren, en er gaat nog steeds en belofte van waarachtige zegen van uit

In de derde en laatste plaats zou ik nog dit willen zeggen: het zich omwenden, zich bekeren van een volk begint bij het doen van de wil van de Heer op de kleine plaats waarop wijzelf gesteld zijn. Vanmorgen stonden mijn vrouw en ik bij het graf van een van onze beste vrienden: Ger Nap uit Helevoetsluis. Een man waarvan de meesten van U nooit gehoord zullen hebben - een van de kleine luyden in dit land. Hij was degene die als zachtmoedige strijder voor de vrede de aanzet gaf voor het Drievoudig Appèl, het verbond van al degenen, die door middel van een terugdringing van onze overbepaling de armste landen te hulp wilde komen en daardoor ook de werklozen in ons eigen land. Het beeld wat hij ons steeds voorhield, was dat van Christoffel. U kent de afbeelding daarvan wel: de grote reus, die het kind Jezus als veerman op zijn rug draagt om het over de rivier te brengen. Maar die midden in de rivier dreigt te bezwijken onder die last, die hem te zwaar wordt, zodat de golven over hem heen spoelen. Totdat het Kind Zijn hand op z'n hoofd legt en hem zo de kracht geeft om de overkant te bereiken.

Het beeld van Christoffel, Christusdrager, is de uitdrukking van de christelijke hoop. Het is het beeld van de bereidheid van klei-

ne mensen, zoals U en ik, om de voet in de golven te zetten en dwars door de nacht heen te gaan - wetend, dat wij het *niet* zullen volbrengen, maar dat er Iemand is die op het meest kritieke ogenblik tussen beide kan komen, en de te zware last als het ware van ons overneemt. Als kleine mensen de krachten van Gods koninkrijk mobiliseren - vindt U het te gedurfd, te hoog gegrepen? Ik geloof van niet! Ook al weten wij, dat de Heer pas zal komen met zijn redding op Zijn wijze en zijn tijd. Want het zou wel eens kunnen, met alle eerbied gezegd, dat de Heer er als het ware zelf op wacht, nu aan de oever staand, dat we de eerste stap aandurven. De eerste stap, niet meer dan dat. De eerste stap van Christusdragers, Christoffelen, die, vastgelopen in hun eigen reusachtig kunnen, bereid zijn tot het gaan van de weg van de vrede, de weg van het delen van hun geld en werk en brood met de armen en met al degenen, die vervolgd of ziek, werkloos of thuisloos, dichtbij of veraf, Zijn plaatsvervangers zijn op deze aarde.

Kerknieuws

Correctie Informatieboekje

Op pagina 21 van het Informatieboekje 1983 N.G.K. zijn onder de rubriek: „Andere broeders met preekconsent” het adres en het telefoonnummer van de heer C. P. Kleingeld onjuist vermeld. Deze moeten luiden: C. P. Kleingeld, Loenhorst 49, 2406 LV Alphen a.d. Rijn. Tel. 01720-33562.

Giften Soemba, 2e kw. '83

Het zou fijn zijn als u ook zou willen meedoen en uw gift overmaken aan ouderstaand gironr. Dit was het slot van een van de informatieve stukjes van ds P. P. Goossens, ook in dit blad. Bij een aantal broeders en zusters, groter dan tevoren, heeft dit weerklank gevonden. U vindt hieronder de verantwoording.

Wij zorgen er minstens voor dat u de „Nieuwsbrief” van en over Soemba zult ontvangen.

Wij ontvingen van Mw WMA te G 2 x 100,— + 150,—; HLHV te V 60,—; MJB te D 45,—; AdeB te O 10,—; JHB te H 4 x 10,—; DC te

Zoekt U
in 't voor- of naseizoen
voor uw groep ruimte?
Wist U dat

**Evangelische Camping
„t BELOOFDE LAND”**
voor grote en kleine groepen
accommodatie heeft?

Bosweg 17, 3781 NG Voorthuizen
Tel. 03429 - 2942

A 25,— + 50,—; Mw ND te G 25,—; JCvD te K 20,—; JH te D 55,—; Mw JH te G 25,—; WdeJ te G 50,—; AJK te W 50,—; JPK te G 2 x 25,— + 50,—; AM te Z 100,—; UteQ 500,—; MR te V 100,—; JHS te A 25,—; ES te A 100,—; JFS te E 100,—; EVtenP 25,—; Mw AV 4 x 30,—; Mw JMV te G 3 x 50,—; JV te H 200,—; JC deW te D 100,—; ABvW te V 3 x 20,—; FZ te L 50,—.

Dank zij uw gift kan ds Goossens ook momenteel zijn prachtige werk op Soemba doen.

Samenwerkende kerken voor hulp aan Oost-Soemba, penningmeester C. B. Rietkerk, Fazantenstraat 45, 3145 CA Maassluis. Postgirorek. 1687238 t.n.v. Zendingscommissie Ned. Geref. Kerk Maassluis.

(Nagekomen advertenties)

Wij zijn zeer bedroefd door de plotselinge dood van

SYLVIA DE RUYTER
leerlinge van klas 2A

Wij verwachten echter naar Zijn belofte de opstanding der doden en het eeuwige leven.

Bestuur, personeel en
leerlingen van de
Calvijnsschool voor Mavo

Hardinxveld-Giessendam,
14 juli 1983

Onverwacht is van ons heengegaan

SYLVIA

De leerlingen van 2A:

Jacqueline	Robert
Angela	Kees
Jeannet	Huig
Willeke	Arjen
Willeke	André
Judit	René
Tanja	Pieter
Elly	Joeri
Jannie	Wim
Angela	Ruud
Corina	
Goline	
Lijnie	
Annemarie	
Esther	
Sarah	
Corine	

Nieuwe Opbouw-uitgave

De aangekondigde brochure over

Antroposofie

van Drs Pieter van Kampen

is te bestellen bij
Administratie „Opbouw”,
Kon. Wilhelminalaan 38,
3956 TD Leersum.

De prijs bedraagt f 3,50 plus portokosten. Bij toezending van de brochure ontvangt men tevens een acceptgirokaart met het verschuldigde bedrag.